

ב"ח (קט"ו, א):

דאינו בלשון שאלה כשאר הברכות שאחריה: 'השיבנו', 'סלח לנו', 'ראה בענייננו', 'רפאנו' וכן כולן, אלא מתחיל בלשון שבח 'אתה חונן לאדם דעת' כמו 'אתה קדוש' וכו'. בעל כרחך דטעמו לקשר בקשתו ושאלתו 'חננו מאתך דעה ובינה והשכל' לברכת קדושה, וטעמו לומר כיון ד'אתה קדוש ושמך קדוש' וכו' בכלל זה שאתה חונן לאדם דעת וכו'... דבינה נמשכת מקדושתו יתברך.

שמות ל"א, ג:

ג) וְאֵמַלֵא אֶתֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחִכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלֵאכָה:

רש"י שם:

בחכמה - מה שאדם שומע מאחרים ולמד:

ובתבונה - מבין דבר מלבו, מתוך דברים שלמד:

ובדעת - רוח הקדש:

ברכות לג.

הבדלה בחונן הדעת - מאי טעמא (=מה הטעם)? אמר רב יוסף: מתוך שהיא חכמה, קבעוה בברכת חכמה. ורבנן אמרי: מתוך שהיא חול, לפיכך קבעוה בברכת חול.

מין הרב קוק (אורות הקודש ב', עמ' תמ):

וזאת היא נחלת ד' בכל דרך הקודש, הפרדה על מנת התחברות, להיפך מההכללה הגסה, המדברת גדולות ואומרת לאגד הכל בחבילה אחת, ומאבדת את כל הוד רוחני ואצילי...

בראשית א':

(ד) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶץ כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶץ וּבֵין הַחֹשֶׁךְ...

(ו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם...

(ז) וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן...

(טז) וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שָׁמַיִם הַמְּאֹרֶת הַגְּדֹלִים...

(יח) וַלְמַשָּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וְלַהַבְדִּיל בֵּין הָאֹרֶץ וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:

הרב צבי יהודה (שיחות הרב צבי יהודה, שבת הגדול, הבדלה):

אנו מבקשים שנהיה אנחנו, כל חיינו ועצמותינו, מדובקים ולא מפוזרים. ועל ידי מה? על ידי יראתך! על ידי אמונה גדולה, אנחנו נעשים אחדותיים, אורגניים, שלמים. אנו נעשים מדובקים בכוח יראתך!

המרכז
האקדמי
לב

